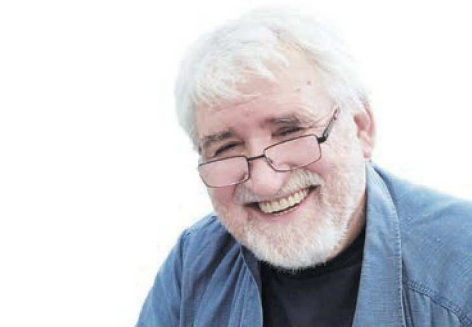

Psi (čuvaji) lajajo ...

Branko Maksimovič,

nekdanji novinar Večera

Z denarjem (oziroma bolj sofisticirano - s finančnimi sredstvi) se ukvarjam bolj po sili razmer. Ker to pač zahtevajo neustavljivi dotok položnic pa blagajničarke v trgovinah in občasno natakariji. Kljub temu sta mi prejšnji teden vzbudili pozornost dve bančni novici: da so v Banki Slovenije uvedli notranji nadzor zaradi uhajanja informacij in da je Višje sodišče v Celju razsodilo, da mora Abanka razlaščenima kupcema **podrejenih obveznic** Banke Celje vrniti vplačani znesek in dodati zamudne obresti. Tovrstne informacije običajno preskočim, saj me osebno ne zadevajo in jih v celoti niti ne razumem - kar verjetno velja za večino državljanov. Navsezadnje sem se z bančništvom poklicno ukvarjal (ga "pokrival", kot pravimo v novinarstvu) pred davnimi desetletji.

Toda omenjeni novici sta nakazovali še na druga sporna ravnanja poslovnih bank in Banke Slovenije. Za sodbo je bilo celo rečeno, da "v skrajno nenavadno luč meče ravnanje nekaterih drugih sodišč, ki so - še vedno in že vrsto let čakajoča 'Godotov' zakon o postopku sodnega varstva razlaščenih vlagateljev - na dno predalov zložila tožbe še tisočernih manjših vlagateljev" (predsednik združenja **malih delničarjev Kristjan Verbič**). To pa je netivo, ki je v meni razplamtelo že nekaj mesecev tleče razočaranje zaradi jalovosti novinarskega raziskovanja, pa naj bo še tako skrbno, strokovno, pogumno in prodorno. Vsaj za zdaj kaže, da so bila zaman vsa prizadevanja, ki jih je že spomladi na nacionalni televiziji vložila kolegica Mojca Pašek Šetinc v pretresljivi dokumentarec Brezno. Kot sem že razložil, me ni pritegnila sama tematika sanacije slovenskih bank,

temveč me je vznemiril pogovor s televizijko v prvi julijski reviji Zarja/Jana. Pa ne zaradi naslova "Največji rop v zgodovini Slovenije" in podnaslova "Kot da bi gledal posebej surov mafijski film" (novinar Jure Aleksič). Bolj prepričljivi - čeprav težko predstavljeni - so podatki o višini in predvsem načinu, kako so izkopal 4,8 milijarde evrov globoko bančno luknjo in kako pohlevno so jo pod pritiskom Evropske komisije, tujih bank in svetovalnih družb zapolnili. Pri tem je še posebej zavržno, da so se "domači izdajalci" umaknili na udobne položaje v tujino. Dodatni gnev povzroča ugotovitev, da so kriminalisti resda opravili svoje delo, da pa ni odziva tožilcev in sodnih mlinov.

Če ob tem pomislimo na svinjarije (ljudsko rečeno), ki jih dajejo najmanj slutiti pisarije in govorjenje o aferah, kot so TEŠ 6, drugi tūr, karavanski predor, medicinski dobavitelji ..., se kar vsiljuje, da bi končali z reklamo Psi lajajo, karavana gre dalje. Toda v upanju, da se bo kaj vendar premaknilo, da se bo ta pregovorna karavana preusmerila, dajem pobudo, da naj bo med letošnjimi nagrajenci Društva novinarjev Slovenije tudi Mojca Pašek Šetinc. Z Breznom si je to zaslužila. Tako bi postala čuvaj/watchdog, kot se imenujejo slovenske novinarske nagrade - po mojem neposrečeno. Sprva so bile namreč Tomšičeve, po organizatorju partijskega tiska Tonetu Tomšiču, s tranzicijo so se zatele pod ideološko nevtrarno bratstvo resnice/consortium veritatis, nazadnje je prevladal ameriški vpliv. Ko bi se vsaj zgledovali tudi po primeru, ko je pisarnje Washington Posta spodneslo predsednika Nixona.

Ko bi se vsaj zgledovali
tudi po primeru, ko je
pisanje Washington
Posta spodneslo
predsednika Nixona